פתרון מטלה 01 — מבנים אלגבריים 2, 80446

19 באפריל 2025

שאלה 1

תהיי L/K הרחבת שדות כך ש־$[L:K]=7$. נראה שלכל איבר $\alpha \in L \setminus K$ מתקיים $L = K[\alpha]$.

הוכחה: יהי $\alpha \in L \setminus K$ ונבחן את ההרחבה $K[a]/K$.

ניזכר שמהגדרה $K[\alpha] = \{f(\alpha) \mid f \in K[\alpha]\}$ הוא תת־החוג הקטן ביותר של L שמכיל את ו־α.

נבחן את $[K[\alpha]:K]$ וניזכר כי זה שקול למימד של $K[\alpha]$ מעל K.

בהרצאה ראינו את היחס בין שרשרת ההכלות לבין דרגת ההרחבות המתאימה: $[L:K]=[L:K[\alpha]]\cdot[K[\alpha]:K] \underset{\text{נתון}}{=} 7$.

7 ראשוני ולכן נקבל כי $[K[\alpha]:K]=1$ או $[K[\alpha]:K]=7$.

נשים לב כי לא יתכן שיתקיים $[K[\alpha]:K]=1$ שכן מהגדרת הדרגה של ההרחבה היה נובע כי $K[\alpha]=K$ אבל הנחנו כי $\alpha \notin K$.

נסיק כי מתקיים $[K[\alpha]:K]=7$.

נשים לב שמתקיים כעת:

$$7 \underset{\text{נתון}}{=} [L:K]=[L:K[\alpha]]\cdot[K[\alpha]:K]=[L:K[\alpha]]\cdot 7 \Longrightarrow [L:K[\alpha]]=1$$

זאת אומרת, L הוא מרחב וקטורי ממימד 1 מעל $K[\alpha]$ ולכן קיבלנו $L=K[\alpha]$. $\square$

שאלה 2

יהי $\mathbb{F}$ שדה סופי. נראה שיש $p \in \mathbb{N}$ ראשוני ו־$n \in \mathbb{N}$ כך ש־$|\mathbb{F}| = p^n$.

הוכחה: ראשית מהיות $\mathbb{F}$ שדה נובע כי הוא תחום שלמות ולכן אין בו מחלקי אפס לא טריוויאלים.
נסמן $p = \mathrm{char}(\mathbb{F})$ ונתחיל מלהראות שהמציין של שדה הוא או אפס או מספר ראשוני:
נניח בשלילה ש־p לא מספר ראשוני ולכן $p = \alpha \cdot \beta$ כך שמתקיים $0 < \alpha, \beta < p$.
מהגדרת המציין נובע:

$$0_{\mathbb{F}} = \underbrace{1 + ... + 1}_{\text{p times}} = \underbrace{\underbrace{1 + ... + 1}_{\alpha \text{ times}} + ... + \underbrace{1 + ... + 1}_{\alpha \text{ times}}}_{\beta \text{ times}}$$

מהסגירות נובע $\lambda = \underbrace{1 + ... + 1}_{\alpha \text{ times}} \in \mathbb{F}$.
נשים לב כי $\lambda \neq 0_{\mathbb{F}}$ שכן ממינימליות p ומהיות $\alpha < p = \mathrm{char}(\mathbb{F})$ נקבל סתירה ולכן $\lambda \neq 0_{\mathbb{F}}$.
כעת מהיות $\mathbb{F}$ שדה נובע שקיים $\lambda^{-1} \in \mathbb{F}$ כך שמתקיים:

$$0_{\mathbb{F}} = 0_{\mathbb{F}} \cdot \lambda^{-1} = \left(\underbrace{\lambda + ... + \lambda}_{\beta \text{ times}}\right) \cdot \lambda^{-1} = \underbrace{1 + ... + 1}_{\beta \text{ times}}$$

אבל אז $\mathrm{char}(\mathbb{F}) = \beta > p$ וזו סתירה למינימליות p.
לכן p ראשוני או 0, אבל מהיות $\mathbb{F}$ שדה סופי נובע מעיקרון שובך היונים כי $p \neq 0$.
כעת, לכל איבר ב־$\mathbb{F}$ יש סדר p בחבורה החיבורית $(\mathbb{F}, +)$ ולכן $(\mathbb{F}, +)$ היא חבורת־p:
יהי $x \in \mathbb{F}$ $x \neq 0_{\mathbb{F}}$, מתקיים: $p \cdot x = p \cdot (1_{\mathbb{F}} \cdot x) \underset{(1)}{=} (p \cdot 1_{\mathbb{F}}) \cdot x = 0_{\mathbb{F}}$ כאשר (1) נובע מדיסטריבוטיביות החוג ולכן $(\mathbb{F}, +)$ היא חבורת־p.
ראינו כי חבורה היא חבורת־p אם ורק אם היא מסדר p^n עבור p ראשוני ו־$n \in \mathbb{N}$ וקיבלנו את הנדרש. $\square$

שאלה 3

תהיי L/K הרחבת שדות ו־$S=\{s_1,...,s_m\}\subseteq L$ תת־קבוצה.

סעיף א'

נוכיח שקיים K־הומורמופיזם יחיד $\varphi : K[t_1,...,t_m]\to K[S]$ כך שמתקיים $\varphi(t_i)=s_i$ לכל i.

הוכחה: נגדיר $\varphi : [t_1,...,t_m]\to K[S]$ על־ידי

$$\varphi\Big(\sum a_{i_1},...i_m t_1^{i_1}\cdots t_m^{i_m}\Big)=\sum a_{i_1},...i_m s_1^{i_1}\cdots s_m^{i_m}$$

ואכן מתקיים $\varphi(t_i)=s_i$ לכל i ו־φ הומומורפיזם של חוגים, נשאר להראות שהוא K־הומומורפיזם: נשים לב שלכל $\alpha\in K$ מתקיים $\varphi(\alpha)=\varphi(\alpha t_1^0\cdots t_m^0)=\alpha s_1^0\cdots s_m^0$ ולכן φ הוא K־הומומורפיזם.
נשאר להראות יחידות: יהי ψ K־הומומורפיזם כנ"ל. מתקיים:

$$\psi\Big(\sum a_{i_1},...i_m t_1^{i_1}\cdots t_m^{i_m}\Big)=\sum a_{i_1},...i_m\prod_{j=0}^{m}\psi\big(t_j\big)_j^i=\sum a_{i_1},...i_m\prod_{j=0}^{m}s_j^{i_j}$$
$$=\sum a_{i_1},...i_m\prod_{j=0}^{m}\varphi\big(t_j\big)_j^i=\varphi\Big(\sum a_{i_1},...i_m t_1^{i_1}\cdots t_m^{i_m}\Big)$$

φ ו־ψ מזדהות איבר איבר ולכן $\psi=\varphi$ וקיבלנו כי קיים K־הומומורפיזם כנ"ל ושהוא יחיד. □

סעיף ב'

נפריך את הטענה שיש K־הומורמופיזם יחיד $\varphi : K(t_1,...,t_m)\to K(S)$ כך שמתקיים $\varphi(t_i)=s_i$ לכל i.

הוכחה: בהרצאה ראינו שאם $\varphi : K\to R$ הומומורפיזם של חוגים, K שדה ו-$R\neq 0$ אז φ.
נניח כי קיימת φ כנ"ל המקיימת את תנאי השאלה ומהטענה לעיל נובע כי φ חד־חד ערכית ונבחר $s=\{0\}$.
נשים לב שמתקיים $\varphi(x)=0$ וזו סתירה לחד־חד ערכיות של φ (ברור $x\neq e_{K(t_1,...,t_m)}$). □

שאלה 4

יהי $\mathbb{F}$ שדה ויהי $f \in \mathbb{F}[x]$.

סעיף א'

נראה שאם $\deg(f) = 1$ אז f ראשוני.

הוכחה: ניזכר כי $\mathbb{F}[x]$ הוא תחום שלמות המקיים את שרשרת הגרירות הבאה: תחום אוקלידי $\Longleftarrow$ תחום ראשי $\Longleftarrow$ תחום פריקות יחידה.
נניח כי $\deg(f) = 1$ אבל f לא ראשוני ולכן הוא פריק ואז קיימים $g, h \in \mathbb{F}[x]$ כך שמתקיים $g \cdot h = f$.
ניזכר שמתכונות פונקציית הדרגה נובע $\deg(p \cdot q) = \deg(p) + \deg(q)$ לכל $p, q \in \mathbb{F}[x]$.
במקרה שלנו מתקיים: $1 = \deg(f) = \deg(g \cdot h) = \deg(g) + \deg(h)$ אבל לכל $p \in \mathbb{F}[x]$ מתקיים $0 \leq \deg(p) \in \mathbb{N}$ ולכן או שמתקיים $\deg(g) = 0 \wedge \deg(h) = 1$ או שמתקיים $\deg(g) = 1 \wedge \deg(h) = 0$.
בלי הגבלת הכלליות נניח שמתקיים $\deg(g) = 1 \wedge \deg(h) = 0$ ולכן נובע כי $h \in \mathbb{F}$ אבל פולינום ממעלה 0 בשדה הוא הפיך ולכן קיבלנו מהגדרה כי f הוא אי־פריק (מבוטא על־ידי מכפלה עם הפיך).
אבל בתחום ראשי ובתחום פריקות יחידה ראשוני $\Longleftrightarrow$ אי־פריק וקיבלנו את הנדרש. $\square$

סעיף ב'

נוכיח שאם $\deg(f) = 2$ או $\deg(f) = 3$ אז f ראשוני אם ורק אם $f(\alpha) \neq 0$ לכל $\alpha \in \mathbb{F}$.

הוכחה:
$\Longleftarrow$ נניח ש־f ראשוני ונרצה להראות שלכל $\alpha \in \mathbb{F}$ מתקיים $f(\alpha) \neq 0$.
מהיות f ראשוני בדומה לסעיף א' נובע כי הוא אי־פריק ולכן הוא לא מתפרק לגורמים לינאריים, כלומר אין לו שורשים (גם ראינו במבנים1).
לכן אם בשלילה נניח כי קיים $\alpha \in \mathbb{F}$ כך ש־$f(\alpha) = 0$ ינבע כי $x - \alpha$ הוא פקטור ב־$f(x)$ ולכן יהיה אפשר לחלק את $f(x)$ ב־$x - \alpha$ אבל f הוא אי־פריק מההנחה וזו סתירה.
$\Longrightarrow$ נניח שלכל $\alpha \in \mathbb{F}$ מתקיים $f(\alpha) \neq 0$ ונרצה להראות ש־f ראשוני.
מההנחה נובע כי ל־f אין שורשים ב־$\mathbb{F}$, זאת אומרת שאי אפשר לפרק את f למכפלה $f = (x - \alpha)g(x)$ כאשר $\alpha \in \mathbb{F}, g(x) \in \mathbb{F}[x]$.
אבל f הוא מדרגה 2 או 3, ולכן כל פירוק שלו בהכרח יכיל פקטור לינארי של $x - \alpha$, אבל ל־f אין אף שורש כזה ולכן נקבל כי f הוא אי־פריק ובהתאם לסעיף א' הוא ראשוני. $\square$

סעיף ג'

נראה שהטענה מסעיף ב' לא מתקיימת כאשר $\deg(f) \geq 4$.

הוכחה: נסתכל על הפולינום $x^4 - 2x^1 + 1 = f(x) \in \mathbb{Q}[x]$.
זהו פולינום שאנחנו כבר יודעים שיש לו שורש שהוא $x = \pm 1$ שכן $f(1) = 0, f(-1) = 0$.
אבל מתקיים:

$$f(x) = x^4 + 2x^1 + 1 = (x^2 - 1)(x^2 - 1)$$

כאשר האחרון הוא כמובן פולינום לא פריק מעל $\mathbb{Q}[x]$ כי אין לו אפילו פיתרון.
מנגד, נסתכל על הפולינום $x^4 + 1 = q(x) \in \mathbb{Q}[x]$.
כפי שאנחנו יודעים אין לפולינום זה שורשים מעל $\mathbb{Q}[x]$ שכן הפיתרון לפולינום זה הוא $x^4 = -1 \notin \mathbb{Q}$ אבל מתקיים

$$q(x) = x^4 + 1 = \left(x^2 + \sqrt{2}x + 1\right)\left(x^2 - \sqrt{2}x + 1\right)$$

אז ראינו שפולינום מדרגה 4 יכול להיות ללא שורשים אך פריק , ויכול להיות עם שורשים ולהיות אי־פריק והטענה מסעיף ב' לא נכונה בהכרח. $\square$

שאלה 5

נסמן $\mathbb{E}=\mathbb{Q}[x]/(x^3-5)$.

סעיף א'

נראה ש־$\mathbb{E}$ שדה ושהוא איזומורפי לתת־השדה המינימלי של $\mathbb{R}$ שמכיל את $\sqrt[3]{5}$.

הוכחה: ראינו (במבנים1) שלכל שדה $\mathbb{F}$ חוג הפולינומים $\mathbb{F}[x]$ הוא תחום אוקלידי ולכן $\mathbb{Q}[x]$ תחום אוקלידי וכמו בשאלה 4 משרשרת הגרירות נובע כי $\mathbb{Q}[x]$ תחום ראשי ותחום פריקות יחידה ובתחומים אלו ראשוני $\iff$ אי־פריק.

נסמן $\mathbb{Q}[x] \trianglerighteq f = x^3-5 \neq 0$ וניזכר כי המנה $\mathbb{E}=\mathbb{Q}[X]/(f)$ היא שדה אם ורק אם f אידיאל מקסימלי. אז נראה ש־f אידיאל מקסימלי.

נשים לב שמשאלה 4 נובע כי f הוא פולינום ראשוני:

f מדרגה 3 ולכל $\alpha\in\mathbb{Q}$ מתקיים $f(\alpha)\neq 0$ שכן $\alpha=\sqrt[3]{5} \iff f(\alpha)=0$ ואין לכך פיתרון לאף $\alpha\in\mathbb{Q}$.

נראה שאין פיתרון כזה:

נניח שכן, ולכן $\sqrt[3]{5}=\frac{p}{q}$ עבור $p\in\mathbb{Z},q\in\mathbb{N}$ כשבר מצומצם, ולכן היה מתקיים $5q^3=p^3$ ולכן $5 \mid p$ (5 הוא ראשוני ומחלק של p^3).

נסמן $p=5k$ עבור $k\in\mathbb{N}$ ולכן $5q^3=(5k)^3=125k^3 \iff q^3=25k^3$ ולכן באותו אופן נקבל כי q מתחלק ב־5.

אבל הנחנו ש־$\frac{p}{q}$ הוא שבר מצומצם ולכן זו סתירה ומשאלה 4 נקבל כי f ראשוני ועל כן אי־פריק.

ניזכר כי בתחום ראשי R מתקיים לכל $R \trianglerighteq (\pi) \neq 0$ שרשרת הגרירות הבאה: (π) ראשוני $\iff$ π ראשוני $\iff$ π אי־פריק $\iff$ (π) מקסימלי.

ולכן קיבלנו כי f אידיאל מקסימלי והמטענה מהתרגול מתקיים כי $\mathbb{E}=\mathbb{Q}[X]/(f)$ שדה.

כידוע, השדה המינימלי של $\mathbb{R}$ שמכיל את $\sqrt[3]{5}$ הוא $\mathbb{Q}\left(\sqrt[3]{5}\right)$ נעבוד כמו בתרגול ונראה ש־$\mathbb{E}\cong\mathbb{Q}\left(\sqrt[3]{5}\right)$.

נגדיר $\varphi:\mathbb{Q}[x]\to\mathbb{Q}\left(\sqrt[3]{5}\right)$ על־ידי $\varphi(f(x))=f\left(\sqrt[3]{5}\right)$.

נשים לב שמבנייה מתקיים $\operatorname{Ker}\varphi=(x^3-5)$ שכן אלו הפתרונות המאפסים את האידיאל הזה.

נשים לב כי $\operatorname{Im}\varphi=\mathbb{Q}\left(\sqrt[3]{5}\right)$ שכן כל $p\in\mathbb{Q}\left(\sqrt[3]{5}\right)$ יכול להיכתב בצורה $a+b\sqrt[3]{5}+c\left(\sqrt[3]{5}\right)^2$ כאשר $a,b,c\in\mathbb{Q}$ ואז יש לנו התאמה עם $\varphi(a+bx+cx^2)$ ממשפט האיזומורפיזם הראשון לחוגים נקבל שמתקיים

$$\mathbb{Q}[x]/\operatorname{Ker}\varphi\cong\operatorname{Im}\varphi \Longrightarrow \mathbb{Q}[x]/(x^3-5)\cong\mathbb{Q}\left(\sqrt[3]{5}\right)$$

$\square$

סעיף ב'

נמצא $g\in\mathbb{Q}[x]$ המקיים $g\left(\sqrt[3]{5}\right)=\left(1+2\sqrt[3]{5}+3\sqrt[3]{5}\right)^{-1}$.

פתרון: נחשב את ההופכי של $\pi(1+2x+3x^2)$ ונשים לב שמתקיים $\deg(x^3-5)<\deg(1+2x+3x^2)$ ולכן נוכל לעבוד כמו בתרגול:

$$\underbrace{x^3-5}_{f}=\underbrace{\left[\frac{x}{3}-\frac{2}{9}\right]}_{q_1}\cdot\underbrace{\left[1+2x+3x^2\right]}_{g}+\underbrace{\left[\frac{x}{9}-\frac{43}{9}\right]}_{r_1}$$

$$\underbrace{x^3-5}_{f}=\underbrace{\left[\frac{43}{9}-\frac{x}{9}\right]}_{-r_1}\cdot\underbrace{\left[-9(x^2+43x+43^2)\right]}_{q_2}+\underbrace{\left[79502\right]}_{q_2}$$

ולכן ההופכי של $\pi(1+2x+3x^2)$ הוא:

$$\frac{\pi\left(\left(\frac{x}{3}-\frac{2}{9}\right)\cdot\left(-9(x^2+43x+43^2)\right)\right)}{-79502}=\frac{1}{-79502}\pi(-3x^3-127x^2-5461x+3698)$$
$$=\frac{1}{-79502}\pi(-127x^2-5461x+3698-15)$$

נסמן $\overline{\varphi}:\mathbb{E}\to\mathbb{R}$ ההומורפיזם ששולח את $x+(f)$ ל־$\sqrt[3]{5}$. מתקיימים:

$$\overline{\varphi}(\pi(1+2x+3x^2))\approx 13.19,\qquad \overline{\varphi}\left(\frac{1}{-79502}\pi(-127x^2-5461x+3698-15)\right)\approx 0.758$$

ואלו בקירוב ממשיים הופכיים, ולכן מתקיים $\left(1+2\sqrt[3]{5}+3\sqrt[3]{5}^2\right)^{-1}=\frac{1}{-79502}\left(-127\sqrt[3]{5}^2-5461\sqrt[3]{5}+3698-15\right)$ $\square$

שאלה 6

יהי $\mathbb{F}$ שדה סופי ונסמן $q = |\mathbb{F}|$.
נגיד כי פולינום $f(x) = \sum_{i=0}^{n} a_i x^i \in \mathbb{F}[x]$ הוא מתוקן אם $a_n = 1$.

סעיף א'

נוכיח שב־$\mathbb{F}[x]$ יש $q + \binom{q}{2}$ פולינומים מתוקנים פריקים מדרגה 2.

הוכחה: פולינום מתוקן מדרגה 2 הוא מהצורה $f(x) = x^2 + bx + c \in \mathbb{F}[x]$ עבור $a, b \in \mathbb{F}$ ונראה שפולינום מתוקן הוא פריק אם ורק אם הוא מהצורה $(x-a)(x-b) = (x-b)(x-a)$ עבור $a, b \in \mathbb{F}$ או מהצורה $(x-a)^2$ עבור $a \in \mathbb{F}$: יהי $0 \neq \in \mathbb{F}[x]$ פולינום מתוקן.

$\Longleftarrow$ נניח ש־f פריק ונראה שהוא מהצורה $f = (x-a)(x-b) = (x-b)(x-a)$ עבור $a, b \in \mathbb{F}$ או מהצורה $f = (x-a)^2$ עבור $a \in \mathbb{F}$.
כמקודם, אנחנו יודעים ש־$\mathbb{F}[x]$ הוא תחום פריקות יחידה ובתחום פריקות יחידה, ראשוני $\Longleftrightarrow$ אי־פריק.
מההנחה כי f פריק נובע שקיימים $p_1, ..., p_n \in \mathbb{F}[x]$ אי־פריקים לאו דווקא שונים זה מזה כך שמתקיים $f = p_1 p_2 \cdots p_n$.
אבל אנחנו יודעים שלפולינום ממעלה n יש לכל היותר n שורשים ב־$\mathbb{F}$ (ראינו במבנים1 וההוכחה נובעת באינדוקציה על מעלת פולינום) ולכן במקרה שלנו $1 \leq n \leq 2$ שכן הנחנו כי הפולינום פריק ואנחנו יודעים ש־$a \in \mathbb{F}$ הוא שורש של הפולינום f אם ורק אם $(x-a) \mid f \in \mathbb{F}[x]$.
לכן אם יש לו שורש אחד $a \in \mathbb{F}$ נקבל כי $f = (x-a)^2$ ואם יש לו שני שורשים $a, b \in \mathbb{F}$ נקבל כי $f = (x-a)(x-b) \underset{(1)}{=} (x-b)(x-a)$ כאשר (1) נובע מהיות החוג קומוטטיבי.
$\Longrightarrow$ נניח כי f מהצורה $f = (x-a)(x-b) = (x-b)(x-a)$ עבור $a, b \in \mathbb{F}$ או מהצורה $f = (x-a)^2$ עבור $a \in \mathbb{F}$ ונראה ש־f פריק.
נשים לב כי הפולינומים $(x-a), (x-b)$ הם מדרגה 1 ולכן לפני שאלה 4 הם ראשוניים ובפרט מכיוון שאנחנו בתחום פריקות יחידה נובע כי הם אי־פריקים.
אז f הוא מכפלה של פולינומים אי־פריקים ולכן הוא פריק מהגדרה. כעת נחשב את סכום הפולינומים המתוקנים ופריקים מדרגה 2.
מכיוון ש־$q = |\mathbb{F}|$, וראינו שיש לנו שתי צורות למבנה הפולינום המתוקן $(x-a)(x-b)$ עבור $a, b \in \mathbb{F}$ או $(x-a)^2$ עבור $a \in \mathbb{F}$.
עבור האפשרות הראשונה, יש לנו $\binom{q}{2}$ אפשרויות לבחירה ללא חזרות של $a, b \in \mathbb{F}$ ועבור המקרה השני יש לנו q אפשרויות לבחירה של $a \in \mathbb{F}$.
נסכום ונקבל שב־$\mathbb{F}[x]$ יש $q + \binom{q}{2}$ פולינומים מתוקנים מדרגה 2. $\square$

סעיף ב'

נסיק שיש $\binom{q}{2}$ פולינומים מתוקנים אי־פריקים מדרגה 2 ב־$\mathbb{F}[x]$.

הוכחה: נסמן $P = \{x^2 + ax + b \mid a, b \in \mathbb{F}\}$ אוסף כל הפולינומים המתוקנים ב־$\mathbb{F}[x]$.
נגדיר $\varphi : P \to \mathbb{F}_q \times \mathbb{F}_q$ על־ידי $\varphi(f(a,b)) = (a,b)$ כאשר $a, b \in \mathbb{F}$ הם השורשים של f של התקנון.
נראה ש־φ היא חד־חד ערכית ועל:
על: נובע ישירות מהיות כל פולינומים ב־P מתוקן, ולכן עבור $(a,b) \in \mathbb{F}_q \times \mathbb{F}_q$ הפולינום המתוקן המתאים יהיה $f(x) = x^2 + ax + b \in P$.
חד־חד ערכיות: מתקיים

$$\varphi(f(a,b)) = \varphi(g(c,d)) \Longleftrightarrow (a,b) = (c,d) \Longleftrightarrow a = c \wedge b = d$$

לכן φ היא חד־חד ערכית ועל ולכן $|P| = q^2$ ויש בסך־הכל q^2 פולינומים מתוקנים ב־$\mathbb{F}[x]$.
מהסעיף הקודם נסיק כי מספר הפולינום המתוקנים האי־פריקים מדרגה 2 ב־$\mathbb{F}[x]$ יהיה

$$q^2 - \binom{q}{2} - q = q^2 - \frac{q(q+1)}{2} = \frac{2q^2 - q^2 - q}{2} - \frac{q^2 - q}{2} = \frac{q(q-1)}{2} = \frac{q!}{2(q-2)!} = \binom{q}{2}$$

$\square$

סעיף ג'

נמצא נוסחה למספר הפולינומים המתוקנים האי־פריקים מדרגה 3 מעל $\mathbb{F}$ ונסיק שבין רבע לשליש מהפולינומים המתוקנים מדרגה 3 הם אי־פריקים ($|\mathbb{F}| < \infty$).

הוכחה: נתחיל מלהסיק מסעיף א' את המבנה האפשרי לפולינום מתוקן פריק ממעלה 3:

$$(x-a)(x-b)(x-c), (x-a)^2(x-b), (x-c)^3, (x^2+ax+b)(x-c)$$

נסכום אפשרויות בכל מקרה, משמאל לימין: במקרה הראשון יש $\binom{q}{3}$ אפשרויות.
עבור המקרה השני, נשים לב שמתקיים $(x-a)^2(x-b) \neq (x-a)(x-b)^2$ ולכן בהמשך לסעיף א' יש q^2-q אפשרויות.
למקרה השלישי יש כמובן q אפשרויות.
למקרה האחרון מסעיף א' נסיק כי יש $\frac{q(q-1)}{2}$ לפולנומים ממעלה 2, ועבור $(x-c)$ יש לנו p אפשרויות ולכן יש $\frac{q^2(q-1)}{2}$ אפשרויות.
נשים לב שזהו סכום כל הפולינומים הפריקים המתוקנים ממעלה 3:

$$\binom{q}{3} + q^2 - q + q + \frac{q^2(q-1)}{2} = \frac{q!}{3!(q-3)!} + q^2 + \frac{q^2(q-1)}{2} = \frac{q(q-1)(q-2)}{6} + q^2 + \frac{q^3-q^2}{2}$$
$$= \frac{q^3-3q^2+2q+6q^2+3q^3-3q^2}{6} = \frac{4q^3+2q}{6} = \frac{2q^3+q}{3}$$

בדומה למה שראינו בסעיף ב', באותה דרך נוכל לבנות איזומורפיזם ולהסיק שמספר הפולינום המתוקנים ממעלה 3 הוא q^3, ולכן נקבל שמספר הפולינומים האי־פריקים מדרגה 3 יהיה:

$$q^3 - \frac{2q^3+q}{3} = \frac{3q^3-2q^3-q}{6} = \frac{q^3-q}{3}$$

נרצה להסיק שבין רבע לשליש מהפולינומים המתוקנים מדרגה 3 הם אי־פריקים.
במקרה בו $q=1$ טריוויאלי.
במקרה בו $q=2$ יש בסך־הכל 8 פולינומים מתוקנים, מתוכם מהחישוב לעיל נקבל שיש 2 פולינומים אי־פריקים ממעלה 3 ($\frac{1}{4}$ מהפולינומים).
אם $q=3$ אז יש בסך־הכל 27 פולינומים מתוקנים מדרגה 3 ולפי החישוב לעיל יש 8 פולינומים מתוקנים אי־פריקים מדרגה 3 ($\sim \frac{1}{3}$ מהפולינומים).
באופן כללי, היחס בין מספר הפולינומים המתוקנים מדרגה 3 לבין מספר הפולינומים המתוקנים האי־פריקים מדרגה 3 נתון על ידי:

$$\frac{\frac{q^3}{q^3-q}}{3} = \frac{q^3}{3q(q^2-1)} = \frac{q^2}{3(q^2-1)}$$

אם נשתמש בכלים של אינפי, נחלק מונה ומכנה ב־q^2 נסיק שכאשר $q \to \infty$ המנה תשאף ל־$\frac{1}{3}$.
ראינו שהמנה לכל הפחות $\frac{1}{4}$ ושואפת ל־$\frac{1}{3}$ כאשר $q \to \infty$ ולכן קיבלנו את הנדרש. $\square$